

ምዕራፍ 14

ከሴት የተወለደ ሰው የሕይወቱ ዘመን ጥቂት ቀን ነው። መከራም ይሞላዋል።

2 ፤ እንደ አበባ ይወጣል፤ ይረግፋልም፤ እንደ ጥላም ይሸሻል፤ እርሱም አይጸናም።

3 ፤ እንደዚህስ ባለ ሰው ላይ ዓይኖችህን ትከፍታለህን? ከአንተስ ጋር እኔን ወደ ፍርድ ታገባለህን?

4 ፤ ከርኩስ ነገር ንጹሕን ሊያወጣ ማን ይችላል? አንድ እንኳ የሚችል የለም።

5 ፤ የሰው ዕድሜ የተወሰነ ነው፤ የወሩም ቍጥር በአንተ ዘንድ ነው፤ እርሱም ሊተላለፈው የማይችለውን ዳርቻ አደረግህለት።

6 ፤ እንደ ምንደኛ ዕድሜው እስኪፈጸም ድረስ ያርፍ ዘንድ ከእርሱ ጥቂት ዘመን ይወር ይባላል።

7 ፤ ዛፍ ቢቆረጥ ደግሞ ያቆጠቀጥ ዘንድ፤ ቅርንጫፉም እንዳያልቅ ተስፋ አለው።

8 ፤ ሥሩም በምድር ውስጥ ቢያረጅ፤ ግንዱም በመሬት ውስጥ ቢሞት፤

9 ፤ ከውኃ ሽታ የተነሣ ያቆጠቀጥዋል፤ እንደ አትክልት ቅርንጫፍ ያወጣል።

10 ፤ ሰው ግን ይሞትና ይጋደማል፤ ሰውም ነፍሱን ይሰጣል፤ እርሱስ ወዴት አለ?

11 ፤ ውኃ ከባሕር ውስጥ ያልቃል፤ ወንዙም ያንሳል ይደርቅማል።

12 ፤ ሰውም ተኝቶ አይነሣም፤ ሰማይ እስኪያልፍ ድረስ አይነቃም፤ ከእንቅልፉም አይነሣም።

13 ፤ በሲኦል ውስጥ ምነው በሰወርኸኝ ኖሮ! ቍጣህ እስኪያልፍ ድረስ በሸሸግኸኝ ኖሮ! ቀጠሮም አድርገህ ምነው ባሰብኸኝ ኖሮ!

14 ፤ በውኑ ሰው ከሞተ ተመልሶ ሕያው ይሆናልን? መለወጤ እስኪመጣ ድረስ፤ የሰልፌን ዘመን ሁሉ በትዕግሥት በተጠባበቅሁ ነበር።

15 ፤ በጠራኸኝና በመለስሁልህ ነበር፤ የእጅህንም ሥራ በተመኘኸው ነበር።

16 ፤ አሁን ግን እርምጃዬን ቈጥረኸዋል፤ ኃጢአቴንም ትጠባበቃለህ።

17 ፤ መተላለፌ በከረጢት ውስጥ ታትሞአል፤ ኃጢአቴንም ለብጠህበታል።

18 ፤ ተራራ ሲወድቅ ይጠፋል፤ ዓለቱም ከስፍራው ይፈልሳል፤

19 ፤ ውኆች ድንጋዮቹን ይፍቃሉ፤ ፈሳሾቹም የምድሩን አፈር ይወስዳሉ፤ እንዲሁ የሰውን ተስፋ ታጠፋዋለህ።

20 ፤ ለዘላለም ታሸንፈዋለህ፤ እርሱም ያልፋል፤ ፊቱን ትለውጣለህ፤ እርሱንም ትሰድደዋለህ።

21 ፤ ልጆቹ ቢከብሩ አያውቅም፤ ቢዋረዱም አያይም።

22 ፤ ነገር ግን የገዛ ሥጋው ሕመም ብቻ ይሰማዋል፤ ለራሱም ብቻ ያለቅሳል።